

derimod lægge Kunstsamlingerne over paa Kommunitetet, idet han sagde, at der kunde de meget godt være, da de staa i ligesaa nær Forbindelse dermed som botanisk Have, saa er dette efter min Overbevisning fuldkommen urigtigt, medmindre man vil opfatte Sagen saaledes: der er Penge hos Kommunitetet, og deraf kan man tage til, hvad det skal være, thi Alt staa lige nær. Man kunde jo sige, at det kun er Kommunitetets Opgave at føde og bispise disse Studenter; naar denne er løst, er den hele Opgave løst, og saa kunne vi tage af Overflødet til, hvad det skal være. Men saaledes have vi jo ikke opfattet Sagen i de forløbne Aar; vi ere gaaede ud fra, at kunde man end ikke indskrænke sig til den Opgave at bispise Studenter, maatte man dog erkjende, at Grundtjenesten netop igjennem sit Forhold til Studenterne havde stillet sig i et saadant Forhold til Universitetet, at disse særlige Forhold til Universitetet betragtedes som staaende saa nær, at man kunde anvende betydelige Summer til dem. Altsaa kommer man tilbage til det Spørgsmaal, om man kan sige, at Kunstsamlingerne staa Universitetet ligesaa nær, som botanisk Have gjør det, og det var derimod, at jeg nedlagde en Protest; men dette skal jeg ikke komme tilbage til. — Endnu en Uttring maa jeg fremhæve med Hensyn til den meget omtalte Formand for Komiteen for botanisk Have — „midler i di ge Formand“ burde jeg sige; thi anderledes er Stillingen jo ikke for ham. Det er en Theori, som det ærede Medlem her kom frem med, og som jeg tror, at man bør imødegaa, inden den skulde blive betragtet som vedgaaet, skjøndt jo rigtignok flere have erklaeret sig imod den, og inden den vinder videre Terrain. Hvad er det for en Ansvarlighed, som det ærede Medlem talte om? Det er mig en fuldstændig Gaade. Her er Spørgsmaalet netop om finantsiel Ansvarlighed; men denne vil det ærede Medlem ikke lægge paa den Mand, som der her er Tale om, skjøndt han upaatvibelig vilde kunne betale en hel Del bedre end de stakkels Professore, der ere komne ind i Komiteen. Det kan ikke nytte at lægge den paa dem, thi de ville ikke kunne bære den. Men hvad er det

saa for en anden Ansvarlighed? Han siger, at de skulde føle sig som Repræsentanter for Statskassen. Dette veed jeg ikke Noget af. Naar de komme ind i Udvalget, er det som Repræsentanter for den botaniske Haves Interesser og den botaniske Videnskabs Interesser. Derfor ere de kaldede af Ministeriet; men jeg har aldeles ikke tænkt paa at lægge noget andet Ansvar paa dem. Det fulde Ansvar falder paa Ministeren, og det forekommer mig derfor, naar jeg skal sige Ordet ligefrem, at være en saa besynderlig — for ikke at bruge det Udtryk: urimelig — Theori, at jeg vil haabe, at den hverken fra den ærede Rigsdagsmands eller fra anden Side maa komme frem oftere; thi af alle de forkerte Theorier, jeg har hørt, forekommer denne mig at være en af de allerforkerleste. Jeg veed ikke, hvorledes Ministeren skulde være stillet, og hvorledes de Mænd, han har kaldet til et saadant Over, skulde være stillede, naar der skulde ligge Ansvarlighed paa dem. Et Andet er, at de skulle fuldbyrde deres Gjerning efter Gode, naar de ere komne ind i Komiteen, saa godt som muligt, men det bliver Ministerens Sag at tage saa mange Hensyn som muligt og at bære Ansvarret — Andet kan jeg ikke tænke mig. At det kan være ønskeligt at tage en Mand ogsaa udenfor Embedsstillingen, er blevet saa meget anerkjendt, at jeg tror, at det ærede Medlem selv ønsker, at han ikke havde fremsat denne Theori. Men det vilde jo ogsaa være besynderligt at forbigaa en saadan Mand, naar han er tilstede. Vil man sige, at en saadan Mand vil være tilbøielig til at tage det flod, fordi han har gjort det, naar han har bygget selv eller havt med sine egne Ting at gjøre, saa siger jeg, at dette jo ellers er just det Omvendte af, hvad man pleier at tro, nemlig at Statsembedsmænd kunne være tilbøielige til Flothed. Det er ganske rimeligt, at en botanisk Gartner kunde have meget stor Eyst til at faae Saadant frem, som han har set i andre store botaniske haver, den botaniske Professor kunde ønske Museet indrettet saaledes som Museerne i England og Frankrig; det er ganske naturligt af dem. Men naar man kalder en Mand frem, som er vant til at overveie alle Hensyn og samle